

NESTDIERTJES

Telefoontje van Marit. Of zij en haar man even mogen binnenspringen: 'Dan kan je eindelijk ons Miesje zien.' Miesje werd enkele weken geleden geboren. Zij is de eersteling van Marit en Jules die lang op haar hebben moeten wachten. Twee miskramen, de vrees dat het niet zou lukken. En nu toch: Mies. Met het groot uitroepteken van het intens gewenste kind. Ik vind het altijd spannend. Een jong stel dat je al lang kent, dat op zomerse avonden soms binnenvalt om effe uit te blazen (uiteraard voor corona) en dat een volgende keer niet meer met twee maar met drie voor je keukendeur zal staan.

Dat is wat dus nu gebeurt met de gloednieuwe Mies. Zij was er niet. Nu is zij er wel. Zichtbaar, voel- en hoorbaar. Als een wit konijn uit een tovenaarshoed. Ik geraak er niet op uitgekeken: alles erop en eraan, ogen, wimpers, neus... Het is een oeroud verhaal. Dat zich non stop herhaalt. En toch, bij het zien van een boreling, altijd weer dat schokje: waar komt dit kind vandaan? Toen ik klein was kwamen kindjes uit de kool, werden gebracht door de ooievaar of je kon ze gaan kopen op de Congoboot wanneer die weer met een lading zuigelingen in Antwerpen was aangemeerd. Bij ons thuis werd daar niet aan meegedaan. Ons werd meegedeeld dat kindjes groeien onder mama's hart. Wat meteen haar dikker wordende buik verklaarde.

Marit legt Miesje in mijn armen. Vijf of zes kilo baby. Haar hoofdje past in mijn hand. Ik heb voor haar ouders een gedicht van André Demedts overgeschreven op een wenskaart van Amnesty International. De dichter beschrijft hoe zijn hart klopt onder het kleine meisje dat op zijn borst ligt te slapen. Weemoedig vraagt hij zich af of ze die kloep nog zal horen wanneer hij er niet meer is.

Marit en Jules vinden het mooi maar wat triest. Het beeld dat in het vers wordt opgeroepen, staat nog ver van hen af. Ze zijn pas vertrokken van de startlijn. Ze weten nog niets van wat hun marathon in petto heeft. Niets van de hindernissen, de inzinkingen. En zo hoort het ook. Je moet op niets vooruitlopen. Als je naar de satijnen voetjes van hun kleine meisje kijkt, denk je toch niet aan eelt en likdoorns. Vandaag zie je alleen dat hoofdje onder schedeldons dat past in je hand. Een warm lijfje, geurend naar moedermelk, baby-zalfjes, talkpoeder. Een nestdierje nog.

Het doet me plots denken aan de eekhoorn die komt snoepen van de nootjes op mijn vensterbank. Ik dacht dat hij of zij alleen op de wereld was, per ongeluk verdwaald in mijn tuin en die van de burens. Maar vorige week waren ze met z'n tweeën: de grote die ik al lang ken en een onbekend, schattig kleintje. 'Mijn' eekhoorn is dus geen eenzaam. Hij/zij woont samen en is de ma/of pa geworden van dit verrukkelijke diertje – ik zal het junior noemen – dat nu dikwijls met z'n neusje tegen het glas zit en vol interesse mijn meubels keurt. Junior is niet bang van mij,

blijft roerloos zitten terwijl ik dichterbij kom. We staan oog in oog. Tot junior een hongertje voelt en zich op een nootje stort.

Waar komt al dat nieuwe leven vandaan? Vanwaar Junior? Vanwaar Miesje? Vanwaar al die nestdierpjes? Een rationeel antwoord is er niet. De vraag reikt naar de eeuwigheid.

T.S.